

דאָס לעצטע ליד / משה־לייב האַלפערן

האַט מען אויפֿגעהערט אין גאָט צו גלויבן,
איז די ליבע אויך אַוועקגעגאַנגען —
האַבן מענטשן זיך אין טײַך געוואָרפֿן,
האַבן מענטשן זיך אין וואַלד געהאַנגען.

האַט זיך אָפּגעטאָן פֿון טײַך דער הימל,
האַט אין וואַלד דער פֿויגל שטיל געשוויגן,
זענען פּאַסטעך־פֿלייט און אַקער־איזן
אויפֿן פֿעלד געבליבן הפֿקר ליגן.

איז געוואָרן פֿון דער ערד אַ מדבר,
האַבן אלע וועגן זיך פֿאַרלאָרן —
איז דער נביא אויף אַ שטיין געזעסן,
ביז ער איז אליין אַ שטיין געוואָרן.

ניו־יאָרק, 1919
(פֿון אין ניו־יאָרק)

הַשִּׁיר הָאַחֲרוֹן / משה־לייב הלפֿרן

עברית: ישראלה בקר

מִשְׁחָדְלוּ לְהַאֲמִין בָּאֵל,
גַּם מִן הָאַהֲבָה כָּלוּם לֹא נִשְׁאַר —
רַבִּים תָּלוּ בַּיַּעַר אֶת עֲצָמָם,
אוֹ אֶת עֲצָמָם הִשְׁלִיכוּ לַנֶּהֱר.

שָׁמַיִם רָחֲקוּ מִן הַנֶּהֱר,
בַּיַּעַר הִשְׁתַּתְּקוּ הַצִּפּוֹרִים,
חֲלִיל־רוּעִים וְלֵהב־מִתְרַשֶּׁה
נוֹתְרוּ הַפֶּקֶר, עַל־פְּנֵי שְׂדֵה פְּזוּרִים.

כָּל הַדְּרָכִים נִמְחוּ וְנִעְלְמוּ,
הָאָרֶץ נִהְפְּכָה מִדָּבָר צִיָּה —
וְהַנְּבִיא יָשָׁב עַל אָבֹן, עַד
שֶׁהוּא עֲצָמוֹ לְאָבֹן נִהְיָה.

תל־אביב, אוקטובר 2025